

CĂRȚILE n. ARVEN

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA

VOLUMUL 1:

CONTESA ANEKE

CRISTINA NEMEROVSKI

TEEN FICTION
HERG BENET

ULTIMA VRĂJITOARE DIN TRANSILVANIA

VOL. 1: CONTESA ANEKE

FRAGMENTE DIN CARTE

CĂRȚILE • ARVEN

© 2017 Cristina Nemerovski
© 2017 Editura Herg Benet, pentru prezenta ediție

Această carte este o operă de ficțiune. Orice asemănare cu locuri sau personaje reale este întâmplătoare. Această carte este protejată de legea drepturilor de autor. Reproducerea textului este interzisă fără acordul expres al editurii, indiferent de suportul fizic sau electronic, în afara limitelor legale de citare folosite în recenzii sau în mediile de promovare.

Cărțile Arven: un trademark
EDITURA HERG BENET
Str. Aurel Vlaicu nr. 9, sector 2, București, România
www.hergbenet.ro
editor@hergbenet.ro

Concept grafic: The Spartan Bureau
Foto copertă: © FlexDreams | Adobe

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
NEMEROVSKI, CRISTINA
Ultima vrăjitoare din Transilvania / Cristina Nemerovski. -
București : Editura Herg Benet, 2017
3 vol.
ISBN 978-606-763-110-4
Vol. 1 : *Contesa Aneke*. - 2017. - ISBN 978-606-763-111-1
821.135.1

Tipărit în România

ULTIMA VRĂJITOARE
DIN
TRANSILVANIA

VOLUMUL 1:

CONTESSA ANEKE

CRISTINA NEMEROVSCHI

TEEN FICTION
HERG BENET

2017

*“You’re a beast, evil one
Above your head lays a star
In your heart is buried the jewel
of a serpent who wished to die
your red long tongue has her poison
And you will spread it as you breed
In unique transylvanian ream
Conceiving the creed of all creeds*

*Depart now on your bright wings
The world envy
The skies have always seduced you
Precious Queen
and you know your time has come
To fly away with me, so far...”*

(Moonspell, Vampiria)

PROLOG

Zarva se auzea din ce în ce mai puternică, mai aproape. Creștea, asemeni unui animal din poveste, atunci când se află la adăpost de pericol, în vizuina lui ferită de orice privire răuvoitoare a vreunui străin. Vocile lor erau teribile. Le detestasem dintotdeauna. Oameni grăbiți, răstiți, forfota lor stupidă în căutarea a nimic. Țăranii din V. nu știuseră niciodată să ceară ceva. Acum veniseră să-mi ceară mie viața, dar pretenția lor era atât de ridicolă, de patetică! Nicolas îmi spusese că numai aici, în Transilvania, oamenii sunt peste măsură de înapoiți. Prin părțile pe unde colindase vrăciul, înainte să își așeze traiul lui neobișnuit aici, lângă castelul nostru, credința în vrăjitorie, uneltiri și pacturi ale oamenilor cu diavolul dispăruse demult.

Freamătul se apropia acum de ascunzătoarea mea, învolburat ca valurile sălbatice ale mării pe vreme de furtună. Strigăteperate, amenințări, furia oarbă a mulțimii, certurile aprinse între purtătorii de torțe care se apropiau de castel – cred că ele ar fi înspăimântat pe oricine, indiferent cât de curajos ar fi fost. Aflasem de câteva săptămâni bune de nemulțumirile oamenilor din târg. Preotul le băgase tot felul de superstiții în mințile lor slabe și credule. Le spusese că animalele și bătrânii mor din cauză că eu păcătuisem cu Mathias, în castelul copilăriei mele. Acest preot era atât de deprins cu uneltirile, încât nu ar fi fost deloc de mirare ca el însuși să fi otrăvit orătăniile și pe cei câțiva bătrâni bolnavi din târg. Ca să asmută gloata împotriva mea, fiindcă refuzasem demult, pe când eram doar o copilă, să fiu a lui.

Tata, contele Silagy, fusese nevoit să părăsească mai întâi castelul, ascunzându-se în coliba îngrijitorului de cai, un supus care îi fusese dintotdeauna fidel. Îngrijitorul, un unchi al lui Markus, îmi era devotat și mie în aceeași măsură, mi-l îngrijise pe Roibu cu toată dragostea, încă de când învățasem să călăresc. Și pe Miriam o iubise, cel puțin așa îmi

aminteam. Vag. Peste moartea mamei mele se așternuse deja uitarea. Erau zile în care nu-mi mai puteam aminti mai nimic ce avea legătură cu Miriam, dar poate și pentru că refuzam să mă simt vinovată, și atunci o aruncasem în acel hău care cuprinde toate sentimentele noastre pentru cei care nu mai fac parte din viața pe care o trăim în prezent. Chipul mamei mele era singurul pe care nu reușeam să-l uit, din tot ce fusese ea. Lui Miriam, îngrijitorul de cai îi luase apărarea și atunci când oamenii din târg o acuzaseră de vrăjitorie – și pe ea! ce ironie... era ca și cum locuitorii din V. erau de când veniseră pe lume obsedați de forțe supranaturale care i-ar putea înrobi, le-ar putea fura sufletul și l-ar arunca în hăul infernului. Apoi o acuzaseră de adulter. Sau mai întâi fusese adulterul... Nu mai știi, și în clipa asta nu pot gândi deloc, de parcă o ceață neagră îmi cuprinde mintea și inima. Dar mama îl avusese alături pe conte, pe tata. El negase cu vehemență acuzațiile aduse ei. Susținuse că Lorena, născută de mama cu un an înaintea de venirea mea pe lume, este fiica lor legitimă. Pe Markus îl mai ținuse aproape, chiar și după ce aflase de aventura lui cu Miriam, și se

răzbunase pe el mai târziu.

De data asta, Vasile, îngrijitorul cailor de la castel, nu-l putuse ascunde prea mult pe tata. Vestea se dusesse repede, nu se știe cum, cineva trădase, iar târgoveții veniseră cu torțe aprinse, se postaseră în fața colibeii lui Vasile și îl somaseră să-l predea pe conte.

„Nu-i facem nimic! Nu cu el avem treabă, ci cu împielițata de fiică-sa! Cu vrăjitoarea! Dați-ne vrăjitoarea și o să vă lăsăm în pace!!!“, zbierase gloata înnebunită de furie în fața colibeii lui Vasile, în care omul trăia cu familia lui numeroasă, cu nouă copii.

Firește, el tot îl ajutase pe tata. Îi împrumutase straie jerpelitate, o pelerină zdrențuită cu glugă, neagră ca noaptea în care trebuia să fugă pentru a se salva, și îl scosese pe ușa din spate. Îl învățase să se tupileze pe după grajd. Își ceruse iertare că nu poate veni cu el, să-l apere. „Eheeeiii, dacă ar mai fi fost Markus în viață!“, spusese Vasile. Ce ironie, când te gândești că tata fusese cel care-l ucisese pe Markus... Acum, amantul soției sale l-ar fi putut salva.

Contele Silagy scăpase, dar nu pentru mult timp. Spre dimineață, bătuse la poarta unui om care locuia în capătul târgului, aproape

de lacul despre care se spunea că e blestemat. Ceruse o cană cu apă și o bucată de pâine. Povestită de un slujbaș devotat mie, povestea îmi provoca fiori de plăcere. Gândindu-mă la felul în care simțise această înjosire, el, tata, mereu atras de ranguri, de lux, de tot ce însemna sofisticat și civilizație, mă simțeam puțin răzbunată. Măcar simțeam că se făcuse ceva dreptate și că el plătitese fiindcă o înlănțuise pe mama și o făcuse nefericită vreme de atâția ani.

Sincer, îi uram pe aproape toți din jurul meu. Îi uram pe târgoveți, nespălați, needucați și răi, care ne invidiau constant poziția în societate, averea, traiul de zi cu zi și mai ales frumusețea. De fiecare dată când treceam prin târg, auzeam șoapte în urma mea. Toți, fără nicio excepție, aveau gânduri ascunse, pizmașe, necurate. Cel mai mult preotul, el excela în asta, dar și restul oamenilor din V. îl urmau îndeaproape. Îmi doream ca Nicolas să mă fi învățat mai mult din știința lui. Să fi fost o elevă mai conștiincioasă. Mă obsedase prea mult fericirea mea în dragoste, capriciul meu, și nu aflasem de la Nicolas multe lucruri care acum mi s-ar fi putut dovedi folositoare. Dacă l-aș fi

lăsat pe maestrul meu să mă transforme într-o vrăjitoare adevărată, puternică, acum nu ar mai fi avut de ce să-mi fie nici măcar o umbră de teamă. Aș fi vrut să am putere asupra târgoveților, să-i transform dintr-o suflare în copaci sau în stane de piatră. Chiar dacă asta ar fi însemnat să-mi vând sufletul diavolului.

Credința nu însemnase niciodată prea mult pentru mine.

Insistasem să iau lecții de religie și morală, pentru că profesorul care fusese adus să mi le predea, un preot, mi se păruse atrăgător. Dar materia în sine era o prostie, la fel de inutilă și plictisitoare ca aritmetica. Nu crezusem niciodată în Dumnezeu. Ideea mi se părea atât de ridicolă, încât nici nu vedeam rostul de a-ți pune întrebări cu privire la subiectul ăsta. Decât poate în joacă, pentru a-ți se adânci gropițele fermecătoare din obraji și pentru a primi laude din partea chipeșului meu profesor, care îmi cedase într-un final.

Îmi plăceau în schimb literele, muzica și pictura. Tot ce îi plăcuse și mamei mele. Aș fi vrut să studiez doar atât. Ce-i drept, nu mă atrăgea istoria artei, ci arta în sine. Nu vedeam rostul pentru care ar trebui să învăț despre

lucruri pe care le creaseră alții, atâta timp cât și eu mă simțeam în stare să creez pe cont propriu. Aveam o credință specială legată de artă, și anume că viața fiecăruia din noi este materialul pe care ne putem desfășura liber imaginația. Cea mai minunată creație era nu cea pe care o întindeai pe o pânză, ci propria ta ființă. Nu înțelepciunea pe care o închideai între copertele unei cărți, ci mintea ta, pe care o șlefuiai până devenea tăioasă, nimicitoare. Eu eram propria mea operă de artă – și cât eram de reușită!

În târgul V., unde veștile circulă cu viteza fulgerului, unde oamenii n-au altă distracție în afară de a discuta despre ceilalți, în special despre noi, cei din castel, despre viețile noastre, iubirile, preocupările și suferințele noastre, se aflase în scurt timp că nu eram deloc încântată de religie. Nu-mi plăcea să merg la biserică. De fiecare dată, aerul prea închis, căldura lumânărilor și bârfele șoptite la adăpostul baticurilor colorate ale femeilor mă îndispuneau. Aveam nevoie de aer, de căldura soarelui, de vânt, de frunze atingându-mi părul, de mirosul primăverii în aer, de răpăitul ploii care îndepărta arșița zilelor lungi de vară.

Locurile mele preferate din V. erau cimitirul și dealul părăsit, pe care ajungeai străbătând pădurea.

Contele Silagy nu fusese primit în casa omului căruia îi ceruse pâine și apă. Ba chiar, nu se știe prin ce întâmplare, gloata răzvrătită aflase și de data asta unde se ascundea tata. De sub gluga zdrențuită cu care îl acoperise Vasile, îi văzuse apropiindu-se mai mult, tot mai mult. Atunci fugise. Părăsise târgul V. pentru totdeauna. Și pe mine. Apoi, după numai două zile, cu ajutorul unor nobili vag înrudiți cu mine și Mathias, părăsise definitiv Transilvania.

Nu știu dacă măcar privise în urmă. Dacă ne crezuse demni de o ultimă privire a lui, aruncată peste tot ce-a fost. Nu știu dacă își făcea griji pentru soarta mea sau se resemnase cu ideea că nu mai poate schimba nimic din ce avea să mi se întâmple.

Trecuse de atunci o săptămână.

Fugisem din castel imediat cum auzisem zarva de jur împrejurul lui. Lorena era cu mine la vremea aia și îi cerusem ajutorul. O implorasem să îmbrace veștmintele mele și să iasă

în mijlocul mulțimii. Sora mea refuzase. Era îndrăgostită fără-ndoială de Mathias și poate chiar spera ca eu să fiu ucisă și să rămână al ei. Ce speranță deșartă și ce infatuare! Mathias nu avea să mai iubească niciodată pe altcineva în afară de mine.

Spaima, dorința de a trăi și mai ales iubirea mea pentru cel care atrăsese blestemele oamenilor din târg, toate la un loc m-au împins să-mi izbutesc scăparea, fuga, exact la timp. De sus, de pe deal, am văzut nori de fum gros ridicându-se dinspre castel. Nenorociții dăduseră foc, crezând că eu voi muri ca un șobolan în cursă. Îmi imaginam piatra arsă, balcoanele de lemn dărâmându-se pradă vâlvătăilor. Tot ce aveam înăuntru, pentru totdeauna pierdut. În sân păstram o șuviță din părul lui Mathias, și asta îmi era deocamdată de ajuns. Nu mai râvneam la nimic din ce se aflase în încăperile luxoase, în care trăisem aproape douăzeci și trei de ani. Să le aibă ei! Să rămână cu tot, cu rochiile, cu pantofii, cu colierele, brățările, să doarmă în patul meu, să-mi folosească tacâmurile de argint, să își pieptene lațele încurcate în oglinda mea sculptată de un artist austriac. Să se îmbăieze în cada mea, în care

petrecream ore în șir acoperită de lapte gras de capră. Să-l răpească pe Roibu, să-l călărească sau să-lucidă. Să-mi siluiască fetele din casă, chiar și pe Viorica, care abia născuse de două săptămâni o fetiță. Să ardă cărțile din care Viorica învăța cum să lecuiască boli și să prelungească viețile muritorilor, doar cu ierburile pe care le găsea în pădure, atunci când nu era cazul să mergem la Nicolas și să-i cerem licori mai puternice. Să ia totul! Chiar și albumul cu fotografiile familiei mele. Chipul lui Miriam, singurul chip pe care-l iubeam din acel album, și care semăna cu al meu, nu aș fi putut oricum niciodată să-l uit. Să ia aurul, pietrele prețioase, covoarele, așternuturile, argintul, cufărul plin cu monede vechi. Totul. Nu ceream decât să mă lase să fug departe, așa cum plănuisem. Să uit de partea asta întunecată de lume, de Transilvania.

Acum, stând aici și ascunzându-mă în beciul pustiu, cu miros de mucegai, îmi amintesc de mama și de moartea ei. Acuzațiile de vrăjitorie grăbiseră boala lui Miriam, o agravaseră. Doctorii spuneau că s-ar fi putut vindeca, dacă nu ar fi fost problemele cu nervii. Dacă nu ar fi fost silită de împrejurări să petreacă

luni întregi închisă într-o cameră întunecoasă a castelului, fără posibilitatea de a primi vizite, de a auzi muzică, de a păși într-un salon cu dans și rochii croite după ultima modă. Pentru mama, venirea în satul V. a reprezentat o înțemnițare la capătul lumii. O renunțare la tot ceea ce iubise. Greșisem și eu, îi grăbisem și eu moartea? Probabil. Mă gândeam la asta, o visam uneori venind înapoi în Transilvania, din ținuturile morții, și cerându-mi socoteală pentru ceea ce făcusem. Dar poate că era mai bine așa. Cât ar fi suferit acum, văzându-mă izgonită din castel, gonită de niște nespălați orbiți de superstiții, prin pădure, ca o fiară sălbatică!...

Aveau un conducător, asta era sigur. Fără un om care să-i ghideze, s-ar fi rătăcit care încotro, ar fi căzut prin râpe sau ar fi murit de spaimă. Dacă aș mai fi avut calul meu, pe Roibu, și dacă ar fi fost noapte cu lună, i-aș fi ghidat spre lacul ielelor, unde și-ar fi pierdut mințile, văzând arăturile superbe ieșind din lac. Fetele veneau la chemarea mea... le fermecaseam și pe ele, așa cum fermecaseam copacii, lacul, păsările, zidurile castelului. Așa spunea Nicolas. Fermecaseam totul, fără să fiu cu

adevărat o vrăjitoare.

Ușa avea o mulțime de întărituri, și totuși căsuța era lipsită de apărare. De ce fugisem din castel? Nu mai știu exact. Când mă cuprindeau spaima sau fericirea, îmi era imposibil să gândesc clar. Deși treceam drept o ființă înțeleaptă și calculată – „prea calculată“, spunea Lorena, sora mea vitregă – sentimentele mă robeau, mă transformau într-o femeie obișnuită, capabilă să fie atât de ușor rănită de oricine vrea să o supună.

Fusese de fapt ideea Vioricăi să mă ascund aici. Casa asta era folosită de servitori, după ce Nicolas se mutase în târg, plângându-se că umezeala îi dă probleme cu articulațiile. Bietul vraci îmbătrânea. Nu avea să-mi mai fie de niciun folos, chiar dacă aș fi scăpat cu viață de furia târgoveților.

Căsuța era asemeni unei temnițe, chiar dacă nu una foarte fortificată. Acum nu îmi mai era teamă că răsculații vor reuși să dărâme ușa. Îmi era teamă că lumânările erau pe sfârșite, mă îngrozeam de chițăiturile pe care le auzeam prin colțuri. Și, mai ales, îmi era teamă de singurătatea care m-ar fi împresurat. Ceva îmi spunea că aveam să mor aici, cu mult

înainte ca ei să fi reușit să spargă lacătele și să desferece ușa. Că sufletul meu va începe să urle de disperare, de dorința de a respira din nou aer curat, de nevoia de libertate. Corpul meu se va crispa sub lanțurile minții, minte care îi spune că mâine nu va mai fi nimic, că totul se termină aici. Apoi, după toate astea, va veni nebunia. Nebunia prizonierului, care vrea să dărâme totul, să fărâme lumea în trece-rea lui, să ucidă. Setea de sânge.

Și așa am început să mă gândesc din nou la mama.

Miriam, regina din colivia de aur.

PRIMA PARTE

1.

În satul V. am ajuns pentru prima dată în viață într-o zi caldă și luminoasă de la sfârșitul lui iunie 2012.

Îl vedeam din depărtare: întins pe o colină, liniștit, cu păduri, cu case albe, mititele, cumiți și bine rânduite. Oameni așezați și gospodari, primitivi, largi la suflet, cu multe povești gata de a fi istorisite erau cei care trăiau acolo. Așa spuneau legendele. Ele mai vorbeau și despre fapte întunecate și înfricoșătoare, dar, mai mult ca sigur, acestea nu erau reale. Povești de speriat copiii și de atras turiștii care nu au parte de prea mult suspans în viețile lor pline de rutină.

Trebuia să locuiesc aici la niște rude cumva îndepărtate – verișori mai tineri de-ai străbunicilor mei – timp de două luni și jumătate.

SFÂRȘIT
FRAGMENTE DIN CARTE

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE ARVEN
Marcă a Editurii Herg Benet

Bun de tipar: aprilie 2017. Apărut: 2017.
Editura Herg Benet, Str. Aurel Vlaicu nr. 9,
sector 2, București, România.
Comenzi: vanzari@hergbenet.ro

Alexandra, o adolescentă rebelă, este trimisă de părinți să își petreacă vacanța de vară într-un sat din Transilvania, pentru a fi îndepărtată de o iubire considerată imorală. Odată ajunsă în V., ea este atrasă de poveștile localnicilor legate de o crimă săvârșită în urmă cu mai mult de un veac: contesa Aneke fusese acuzată de incest și vrăjitorie și ucisă în pădure. Alexandra pornește pe urmele contesei, hotărâtă să afle ce s-a întâmplat cu adevărat. Castelul ascunde mistere la fiecare colț... Pe măsură ce fapte și personaje stranii ies la iveală, Alexandra își dă seama că are în comun cu frumoasa vrăjitoare mai mult decât și-ar fi imaginat, inclusiv iubirea ei secretă și interzisă. Va reuși Alexandra să salveze această iubire și în final propria viață, sau va avea soarta tragică a Anekei?

Două lumi distincte se întrepătrund: lumea adolescenților de azi, cu Facebook, concerte rock, tatuaje și pierce-uri, și lumea contesei dispărute, cu intrigi de curte și povești uitate.

Un mystery romance în tonuri întunecate despre incest, superstiții, trădări, secrete, legende transmise peste veacuri.

www.hergbenet.ro

CĂRȚILE • ARVEN

ISBN 978-606-763-111-1

9 786067 631111 >